

Arrest

nr. 104 514 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zich een Wit-Russisch staatsburger van gemengde Joods-Russische origine afkomstig uit Grodno. U bent gehuwd met T.A.(...) (O.V. X). Op 19 december 2011 ging u met uw vriend M. (...) (M.(...), die u om deze vriendendienst gevraagd had, politieke affiches ophangen in de stad. Jullie werden tegengehouden door een patrouille van de OMON, waarbij een vechtpartij ontstond. M. (...) viel met zijn hoofd tegen de stoeprand en bleef liggen. U maakte van de verwarring gebruik om hulp te gaan zoeken. Na een kleine tien minuten keerde u terug naar de plaats van het incident, maar er was

niemand meer. U probeerde M. (...) tevergeefs te bereiken via zijn gsm. De volgende dag ging u bij de politie informeren naar Max, maar er bleek niemand te zijn opgepakt die voldeed aan de beschrijving van Max. Drie dagen later deed u bij de politie aangifte van de verdwijning van Max. Hierna begon u dreigtelefoons te krijgen. Op 2 januari 2012 werd u door de rechercheur opgebeld met de vraag om een lijk te komen identificeren. U ging naar het mortuarium en identificeerde daar het lichaam van Max. Volgens de rechercheur wees alles op een ongeluk. U was het hier niet mee eens en diende bij de politie klacht in voor de verdwijning van en de moord op Max. Enkele dagen later kwam twee medewerkers van de OMON, waarvan u er één herkende als één van de OMON-leden die betrokken waren bij de vechtpartij met Max, naar uw woning. U werd bedreigd en daarbij werd fysiek geweld gebruikt. Rond 20 januari 2012 werd uw echtgenote aangerand door onbekende manne omwille van de door u ingediende klacht. Eind januari 2012 kreeg u een convocatie. U bood zich aan bij de politie. Er werd u meegedeeld dat de zaak werd afgesloten omdat er geen bewijzen of gronden waren gevonden die wezen op moord. U ging daarmee niet akkoord. Vervolgens werden u foto's getoond van uw deelname aan een illegale protestmeeting in de zomer van 2011. Indien u zou verdergaan met de zaak van Max zou u problemen krijgen omwille van deze politieke activiteit. U werd gedurende een nacht op het politiebureau vastgehouden en u werd geslagen. De dag na uw vrijlating schreef u een brief naar het parket. Op 8 maart 2012 vond er een poging tot brandstichting plaats in uw woning. De dag nadien vroeg de eigenaar van het appartement u om de woning te verlaten. U en uw echtgenote konden intrekken in het appartement van een vriend. Ook daar kreeg u nog steeds dreigtelefoons. Midden april 2012 ondernam uw echtgenote een zelfmoordpoging. Op 30 april 2012 wilde u de wagen nemen om naar uw werk te gaan, toen u in de wagen gesleurd werd en de wagen in brand werd gestoken. U kon de wagen tijdig verlaten, maar uw identiteitsdocumenten bleven in de brand. Hierna besloten jullie het land te verlaten. Op 14 mei 2012 vertrok u samen met uw echtgenote uit Wit-Rusland. Op 16 mei 2012 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw huwelijksakte, uw diploma, uw rijbewijs en een kopie van uw paspoort voor.

B. Motivering

U verklaarde bij terugkeer te vrezen voor uw leven omdat u niet bent ingegaan op de eis van uw belagers om uw klacht naar aanleiding van de dood van Max in te trekken en nadien nog klacht indiende bij het parket. Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen allerminst aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs kan voorleggen. U legde immers geen enkel document voor dat uw verklaringen aangaande de dood van Max en uw inspanningen om gerechtigheid te zoeken zou kunnen staven. Nochtans mag ervan uit worden gegaan dat dergelijke documenten bestaan en dat het binnen uw mogelijkheden lag om deze te bekomen. Zo had u de moeder van Max kunnen contacteren om een bewijs van overlijden van Max te bekomen. Uw verklaring dat u daar niet aan gedacht heeft en dat u bezig was met uw eigen zaak is niet afdoende (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 7). Ook mocht van u verwacht worden dat u documenten aangaande de door u ingediende klacht bij de ROVD en het besluit de zaak af te sluiten wegens gebrek aan bewijzen zou kunnen voorleggen, evenals het verslag van de gerechtelijk-medische expertise of het verslag van de brandweer toen die ter plaatse kwam om uw auto te blussen. Een andere verklaring dan dat u niet geprobeerd had om documenten in handen te krijgen, kon u niet geven voor het niet voorleggen van bewijsstukken (zie CGVS dd. 14/01/2012, p. 10). Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke inspanningen levert om in het bezit te komen van documenten die relevant zijn voor zijn asielaanvraag. Het feit dat u van geen enkel door u aangehaald feit enig document kan voorleggen en u bovendien – zoals blijkt uit uw verklaringen - ook geen demarches hebt ondernomen om in het bezit te komen van dergelijke documenten, wijst op een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid.

Bevestiging van gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in uw verklaringen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat er weinig logica zit in de door u ondernomen demarches in uw zoektocht naar gerechtigheid. Zo deed u wel aangifte van de verdwijning van en de moord op M. (...) bij de autoriteiten, wat tot gevolg had dat er op u en uw echtgenote druk werd uitgeoefend, maar niet leidde tot enig resultaat. Wat u echter niet deed, maar waar u volgens uw eigen verklaringen wel resultaat mee had kunnen boeken, is de Wit-Russische media op de hoogte brengen van wat er gebeurd was en hoe u door de autoriteiten bejegend werd. Nochtans verklaarde u hierover dat als dit, via kranten bijvoorbeeld, aan het licht zou zijn gekomen, zij zich – zelfs in Wit-Rusland – er niet uit hadden kunnen

praten (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 5). Gevraagd naar de reden waarom u niets ondernam om de media in te lichten, kon u enkel zeggen dat u er niet aan gedacht had en dat het geen eenvoudige situatie was (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 5). Verder liet u na om de politieke beweging "Evropejskaya Belarus" voor dewelke M. (...) actief was in te lichten over zijn verdwijning en later zijn dood, hoewel de OMON-controle net plaatsvond tijdens een activiteit voor de beweging, namelijk het aanplakken van affiches van verdwenen politici, en ervan uit mag gegaan worden dat de beweging er belang bij zou hebben dat zij op de hoogte werden gebracht van hetgeen één van hun leden overkomen was. Ook hier kon u geen afdoende verklaring geven. U stelde enkel dat u niet wist hoe organisaties te contacteren en dat u er geen idee van had wie u dan moest contacteren (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 3 en 10). Evenmin ging u te rade bij een mensenrechtenorganisatie of een advocaat om uit te zoeken welke mogelijkheden er waren om gerechtigheid te doen geschieden. Hierover verklaarde u dat u er nooit aan gedacht heeft om zulke stappen te ondernemen en dat u alles zelf wilde doen (zie CGVS, dd. 14/01/2013, p. 10). Uit bovenstaande blijkt dat u waardevolle kansen heeft laten liggen om resultaat te boeken, zonder dat u een geldige verklaring kunt geven over de reden daarvan. Indien u werkelijk uit was op gerechtigheid, is het niet logisch te noemen dat u zulke kansen onbenut laat. Deze vaststellingen bevestigen het eerder opgemerkte gebrek aan geloofwaardigheid.

Evenzo is het weinig aannemelijk te noemen dat u pas voor het eerst contact opnam met de moeder van M. (...) nadat u het lichaam was gaan identificeren in het mortuarium, twee weken na de verdwijning van Max. Ook hier is uw verklaring dat u haar niet voortijdig ongerust wilde maken allerminst afdoende (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 3). Voorts is ook de reactie van M. (...)’s moeder op het bericht van de dood van haar zoon erg onwaarschijnlijk. Volgens uw verklaringen zou zij de dag nadat u haar gebeld had naar Grodno zijn gekomen om het lichaam van haar zoon op te halen en hem dezelfde dag nog begraven hebben. Toen u haar zei dat u het zo niet zou laten en gerechtigheid zou zoeken, zou zij gezegd hebben dat u het moest laten vallen omdat één dode genoeg was (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 13 en dd. 14/01/2013, p. 6). Het is echter onwaarschijnlijk te noemen dat de naasten van M. (...) de zaak zouden willen laten rusten en u, een vreemde – ook al was u ooggetuige en een vriend van M. (...) - de enige zou zijn die tot het uiterste zou gaan om de waarheid aan het licht te brengen. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat u ook hier weer kansen heeft laten liggen. U weet immers niet of de moeder van M. (...) reeds voor u haar opbelde om haar op de hoogte te brengen van de dood van haar zoon door de autoriteiten was gecontacteerd over haar zoon en u heeft haar daar ook niet naar gevraagd. Nochtans zou deze informatie waardevol zijn voor u in uw zoektocht naar gerechtigheid. Uw verklaring dat u daar niet aan gedacht heeft is allerminst overtuigend (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 6).

Een verder gebrek aan logica werd vastgesteld toen u poogde een verklaring te vinden voor een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen aangaande de identificatie van het lichaam van M. (...). Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dd. 13/09/2013 dat u in een lokaal in het mortuarium aankwam en dat er een zwarte zak met een rits werd opengemaakt, maar dat u M. (...) niet meteen herkende omdat er een zak over zijn hoofd was getrokken tegen uitdroging (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dd. 14/01/2013 verklaarde u echter dat het lichaam onder een wit laken lag, met een plastic zak over het hoofd en maakt u geen melding van een zwarte zak met rits (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 4). Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat het lichaam inderdaad in een zwarte zak met rits zat, die onder een wit laken lag, maar dat u niet elke keer alle details kon vermelden (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 13). Deze verklaring kan echter niet overtuigen wat betreft het nut van een wit laken als het lichaam reeds in een zwarte zak zit of omgekeerd. Bovendien was u evenmin coherent aangaande de aanwezige personen bij de identificatie. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dd. 13/09/2013 verklaarde u dat er behalve de rechercheur ook een arts aanwezig was (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 13), terwijl u tijdens het gehoor dd. 14/01/2013 stelde dat er toen wel een medewerker van het mortuarium aanwezig was, maar dat u geen arts gezien of gesproken heeft (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 13). Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u niet gezegd kon hebben dat er een arts aanwezig was en bleef u erbij dat het een medewerker van het mortuarium was (zie CGVS dd. 14/01/2013, p. 13), wat geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw echtgenote aangaande de dreigtelefoons die jullie kregen. U verklaarde dat toen de dreigtelefoons begonnen, er eerst 's avonds gebeld werd. Jullie trokken dan 's avonds de telefoon uit, waarop men 's ochtends begon te bellen (zie CGVS Yury dd. 14/01/2013, p. 14). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat de bellers eerst in de vroege ochtend belden. Jullie zetten

dan de telefoon uit, waarop de ze 's avonds begonnen te bellen (zie CGVS Tatsiana dd. 14/01/2013, p. 2). Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar kon geen uitleg verschaffen. Ze verklaarde niet te weten waarom u het zo gezegd had en hield het erop dat er zoveel onaangename dingen gebeurd zijn op korte tijd (zie CGVS Tatsiana dd. 14/01/2013, p. 3).

Tot slot moet gewezen worden op het feit dat u de gebeurtenissen tijdens het gehoor voor de Dienst vreemdelingenzaken in een andere volgorde plaatste dan tijdens uw horen voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u in de CGVS-vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld dat u eind januari 2012 een convocatie kreeg en dat er gedurende de nacht dat u werd vastgehouden druk op u werd uitgeoefend om de zaak te vergeten, dat u begin februari een tweede klacht indiende voor moord, dat er op 8 maart 2012 twee OMON-agenten naar uw woning kwamen om u te bedreigen en dat er in maart of april ook een poging tot verkrachting van uw echtgenote plaatsvond (zie CGVS vragenlijst, punt 3, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenissen echter in een andere volgorde. U verklaarde dat u begin januari 2012 bij de politie klacht indiende voor de verdwijning van en de moord op Max en situeerde het incident waar bij twee medewerkers van de OMON u thuis kwamen bedreigen enkele dagen daarna. De aanranding van uw echtgenote situeerde u eveneens in januari 2012. Pas na al deze gebeurtenissen ontving u een oproeping van de politie en werd u gedurende een nacht vastgehouden. Verder verklaarde u dat er op 8 maart 2012 een poging tot brandstichting in uw woning plaatsvond, een incident waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van maakt (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 14 tot 18). U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, waarop u reageerde door te zeggen dat u zich de data niet goed kon herinneren, dat u inderdaad misschien de gebeurtenissen van plaats had verwisseld, maar dat u na het interview het neerschrift van uw antwoorden had laten vertalen en samen met uw echtgenote alles in de juiste volgorde had kunnen zetten. U weet de initiële fouten aan de omstandigheden, aangezien u op het moment van het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog in shock en heel zenuwachtig was (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 18). Deze verklaringen weet echter niet te overtuigen, aangezien u zelf bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanhaalde dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst u werden voorgelezen (zie CGVS dd. 13/09/2012, p. 2) en u ze nadien ook ondertekend heeft. Indien er toen zaken waren die niet met de werkelijkheid overeenstemden, mocht van u verwacht worden dat u ze op dat moment zou rechtzetten. Het feit dat u dit naliel, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten (kopie van paspoort, rijbewijs en diploma) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen, aangezien ze enkel betrekking hebben op uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zich een Wit-Russisch staatsburger van Wit-Russische origine afkomstig uit Grodno. U bent gehuwd met Y.A. (...) (O.V. 7.510.525). Op 19 december 2011 ging uw echtgenoot met zijn vriend M. (...) politieke pamfletten ophangen in de stad. Zij werden overvallen en er werd gevochten. Uw echtgenoot probeerde na zijn thuiskomst M. (...) te bereiken, maar dat lukte niet. Enkele dagen later deed hij bij de politie aangifte van de verdwijning van Max. Hierna begonnen jullie dreigtelefoons te krijgen. Na Nieuwjaar werd Yury opgebeld met de vraag om een lijk te komen identificeren. Hij ging naar het mortuarium en identificeerde daar het lichaam van Max. Yury diende bij de politie klacht in voor de verdwijning van en de moord op Max. Enkele dagen later kwam twee mannen naar uw woning. Jullie werden bedreigd en daarbij werd fysiek geweld gebruikt. Rond 20 januari 2012 werd u aangerand door onbekende mannen omwille van de door uw echtgenoot ingediende klacht. Eind februari 2012 kreeg uw echtgenoot een convocatie. Hij bood zich aan bij de politie en keerde pas de volgende ochtend

terug naar huis. Hij was geslagen geweest. Hierna schreef uw echtgenoot een brief naar het parket. Op 8 maart 2012 vond er een poging tot brandstichting plaats in uw woning. Enkele dagen nadien vroeg de eigenaar van het appartement jullie om de woning te verlaten. U en uw echtgenoot konden intrekken in het appartement van een vriend. Ook daar kregen jullie nog steeds dreigtelefoons. Midden april 2012 ondernam u een zelfmoordpoging. Op 30 april 2012 wilde uw echtgenoot de wagen nemen om naar zijn werk te gaan, toen hij in de wagen gesleurd werd en de wagen in brand werd gestoken. Hij kon de wagen tijdig verlaten, maar jullie identiteitsdocumenten bleven in de brand. Hierna besloten jullie het land te verlaten. Op 14 mei 2012 vertrok u samen met uw echtgenoot uit Wit-Rusland. Op 16 mei 2012 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw diploma, uw rijbewijs en een kopie van uw paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Bijgevolg kan in hoofde van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

De door u voorgelegde documenten (kopie van paspoort, rijbewijs en diploma) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen, aangezien ze enkel betrekking hebben op uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid

kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen werpen enkele “medische syndromen” op zoals stress, depressie en concentratieproblemen die leiden tot geheugenproblemen, ter verklaringen van de verkeerde situering van bepaalde elementen in de tijd in zijn asielrelaas en die de coherentie van zijn verhaal aantasten. De commissaris-generaal zou onvoldoende rekening gehouden hebben met verzoekers medische toestand, hoewel verzoeker zijn toestand kenbaar gemaakt zou hebben tijdens het gehoor.

De verwerende partij merkt terecht op in haar nota: “dat uit de gehoorverslagen aanwezig in het administratieve dossier niet blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens de gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal. Uit de gehoorverslagen blijkt integendeel dat verzoeker tijdens de gehoren in staat was om zéér gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Verder blijkt uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal dat er door verzoeker of zijn raadsman, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met ‘medische syndromen zoals stress, depressie en concentratieproblemen’ waardoor verzoeker moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoeker evenmin melding van medische of geheugenproblemen. Pas na confrontatie met zijn eerdere afwijkende verklaringen gaf verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal op 13 september 2012 aan dat hij op het moment van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog in shock en heel zenuwachtig was (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13 september 2012, p. 18), doch elke asielzoeker staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt (RvV, nr. 28.960 van 22 juni 2009; RvV, nr. 47 890 van 7 september 2010; RvV, nr. 52 286 van 30 november 2010).”

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker geen enkel medisch attest omtrent de aangehaalde psychologische problemen heeft neergelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij te kampen heeft met geheugenproblemen.

Waar de verzoekende partijen stelen dat de tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing inzake de identificatie van het lichaam van M. handelen over bijkomstigheden, is de Raad van oordeel dat het inderdaad gaat om perifere details, en niet om essentiële elementen uit het asielrelaas van verzoeker. Het gaat niet om flagrante tegenstrijdigheden die een indicatie vormen voor de onaannemelijkheid van het asielrelaas. De Raad verwijst naar hetgeen verzoeker daarover tijdens het gehoor reeds opmerkte, met name dat wanneer hij een derde maal zou uitgenodigd worden voor een gehoor er nog bepaalde details verschillend zullen zijn en dat de feiten dateren van een jaar geleden (gehoorverslag 14 januari 2013 verzoeker, p. 13). Bovendien stelt de Raad vast dat tussen beide gehoren een periode van een viertal maanden verstreken is.

Hetzelfde geldt voor de tegenstrijdigheid inzake het startmoment van de dreigtelefoons, daar dit opnieuw een perifeer element is in het asielrelaas.

Waar de verwerende partij verwijst naar "*ingrijpende gebeurtenissen die gegrift in het geheugen zijn*", is de Raad van oordeel dat het asielrelaas gebruik maakt van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelaas. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis bevinden niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkene het voorwerp was van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews kunnen verschillen (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

In beginsel kan dus verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen, tenzij de verzoekende partij kan aantonen dat er sprake is van PTSS, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad stelt wel vast dat de verzoekende partijen hun aangehaalde asielrelaas op geen enkele wijze kunnen staven met een begin van bewijs. Het is niet onredelijk van verwerende partij om enig bewijs te verwachten van het overlijden van M., documenten aangaande de ingediende klachten bij de ROVD of het verslag van de brandweer. Verzoekers hebben nagelaten om ernstige en redelijke inspanningen te doen om zelfs maar één van deze mogelijke documenten te verzamelen. Dit gegeven ondermijnt de aannemelijkheid van het relaas van de verzoekende partijen.

Daarnaast heeft verzoeker nagelaten om de politieke beweging waar M. deel van uitmaakte in te lichten over zijn dood. En dat terwijl er redelijkerwijze van uit mag gegaan worden dat deze organisatie er belang bij zou hebben om ingelicht te worden omtrent M.'s dood.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker en verzoekster een andere volgorde gaven aan de feiten tijdens de gehoren zonder dat hiervoor een afdoende verklaring kon worden gegeven (gehoorverslag verzoeker van 13 september 2012, p. 14-18 en gehoorverslag verzoekster van 13 september 2012, p. 4-

8). In beginsel mag er van kandidaat-vluchtelingen verwacht worden dat zij de chronologie van de aangehaalde feiten kunnen vertellen. Tegenstrijdigheden op dit vlak maken een negatieve indicatie uit voor de aannemelijkheid van het asielrelaas.

De verzoekende partijen hebben een aantal artikels als bijlage bij het verzoekschrift neergelegd. De Raad stelt vast dat deze artikels, met uitzondering van het internetartikel uit de Morgen, vertaald werden uit het Russisch naar Engels.

Het internetartikel (H. CHRISTIAEN, "Een baarlijke duivel aan de grenzen van de Europese Unie, De Morgen, 21 februari 2012) uit de Morgen, beschrijft het algemene politieke klimaat in Belarus en de gevolgen daarvan op de mensenrechten en de internationale gemeenschap.

De Raad wijst erop dat voor de aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

De verzoekende partijen zijn *in casu* niet geslaagd om dit aannemelijk te maken.

De verzoekende partijen verwijzen naar de algemene situatie in Belarus en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS